

ตำนาน 'อาจารย์ชิง'

เจิ่นที่สะท้าน

นวนิยาย

วันเกิด

ตอนที่ 1

ชิงภูมิ ชัยศิษฐ์

เคล็ดลับของความก้าวหน้าอย่างหนึ่งก็คือ
การยอมรับข้อผิดพลาดของตนเองอย่างกล้าหาญ
แล้วรีบปรับปรุงแก้ไขให้ทัน่วงที

คำนำ

การกตัญญู เป็นสัญลักษณ์ของคนดี การ**กตเวที** ก็จะดียิ่งขึ้น การอบรมเลี้ยงดูเพื่อให้ลูกหลานเป็นเด็กดี คุณสมบัติเยี่ยงนี้จะขาดเสียมิได้เลย

อยากให้ลูกได้ดี ต้องเป็นแบบอย่างที่ดีให้ลูกได้ด้วย

เรื่อง 'รักในวัยเรียน' ก็เช่นกัน เด็กยุคนี้ ห้ามปรามบ้างก็อ้างว่า กีดกันสิทธิเสรีภาพ หรือทำร้ายจิตใจ ให้โอกาสไปก็คล้ายเป็นการชี้ โพร่งให้กระรอกเสียอีก ทุกฝ่ายจึงต้องมี **สติ**

รักในวัยเรียนก็เหมือนการจุดเทียนกลางสายฝน โอกาสที่เป็น มรรคผลก็จะน้อยส์...โอกาสจะเสียหาย ติดลบมีมากกว่า(โดยเฉพาะ สตรี) เป็นการเพิ่มปัจจัย '**ความเสี่ยง**' ต่อความสัมฤทธิ์ผลในการศึกษาโดยไม่จำเป็นเลยจริงจรงงงง.....

ในตำนานเรื่องรักของครูซึ่งที่อยู่ในเล่มนี้ย่อมเป็นพยานยืนยัน ให้ท่านผู้อ่านได้รับรู้เป็นอย่างดี ลองอ่านดูดี.....ถ้าไม่เชื่อ!

ผลจากการรักในวัยเรียนก็คือ สอบก็ตก เหน็บก็ไม่ติด และ เหน็บซ่อมอีกครั้งก็ยังเกือบจะพลาดอีก ทั้งนี้ก็เพราะไ้เรื่องรักๆ นี้นี้แหละแท้.....ลืบอกให้

วัยรุ่นวัยคะนองที่คิดจะลองเล่นกับรักทั้งหลาย อ่านเหอะ
รับประกันว่าจะสามารถใช้เป็นอุทาหรณ์สอนใจที่คุ้มค่ากับเวลาที่เสีย
ไปแน่นอน.....อีหลีเด้อหล่า

ส่วนท่านที่เป็นพ่อแม่ผู้ปกครองก็จะได้เกิดความชัดเจนกับ
ปัญหาที่จะเกิดขึ้นนี้ด้วยเช่นกัน ขอให้โชคดีกับการศึกษาและความ
ประพฤติกของลูกหลานทุก ๆ ท่านนะครับ

ชิงภูมิ ชัยศิษฐ์

สารบัญ

คำนำ

หน้า

1. วันเกิด	5
2. ตัดหางปล่อยวัด.....	9
3. จนตรอก	20
4. ฮีตสั	25
5. เพลอใจ	29
6. หน้าแตก.....	36
7. ดี๊รัก	44
8. ปิดเทอม.....	50

***** จบตอนที่ 1 *****

วันเกิด

ลูกที่ดี เป็นสวรรค์ของพ่อแม่

ลูกที่แย่ ทำให้พ่อแม่เสียใจ

เสาร์ที่ 8 ธันวาคม 2542

ปิงเนีย... ถึงแม้จะมีเมียเดียว แต่เพราะมีนิสัยชอบลดเลี้ยวจึงทำให้มีลูก ๆ อยู่เยอะส์(ลูกสุนัขเกอร์) ทุกคืนวันศุกร์-เสาร์ ปิงจึงจำต้องออกท่องตระเวนดูแลลูก ๆ เหล่านี้จนดึกดื่น เล่นนอนตื่นสายประจำ เช่นในวันเสาร์นี้(8 ธันวาคม) ปิงก็ยังคงตื่นสายอีกเช่นเคย

ขณะที่ปิงกำลังบุรยาลงจากชั้นสองของบ้าน เสียงประตูมุ้งลวดห้องนอนที่ปิงเปิดปิดเมื่อครู่ ทำให้ลูกต๊วย(ข้าวฟ่าง) รู้ได้ทันทีว่าพ่อตื่นแล้ว จึงมีเสียงแจ้ว ๆ จากลูกต๊วยร้องทักขึ้นมา

“พ่อๆ ลงมาหาที่นั้งคะ”

ลูกสาวคนเล็กวัยสิบสี่(ชั้น ม.2) ยืนแขนคอรอคอยพ่ออยู่ที่พื้นบันไดชั้นล่าง

“อ้าว...หาที่นั้งอะไรกันล่ะลูก ?” ปิงกำลังงัวเงียเซ่อ ๆ จี๋ตาอยู่ด้วย

“ฟางจะกราบพ่อคะ”

“อ้อ.....” สำนึกของความเป็นพ่อเริ่มคลิก

ปิงเพิ่งถึงบางอ้อ เพราะวันนี้เป็นวันเกิดของลูกตุ้ย(เล็ก – ภ.เขมร) ทำไมข้าวฟ่างเขาถึงคิดจะกราบพ่อ เพราะในทุก ๆ ปีที่ผ่านมาฟ่างก็ยังไม่เคยกระทำ อย่างมากปิงก็พาไปซื้อปลาซื้อหอยปล่อยเอาบุญ หรือ ถวายสังฆทานเพื่อเป็นสิริมงคลเท่านั้น

‘ปีนี้ลูกตุ้ยมาแปลก’ ปิงคิด

‘น่าจะมาจากการได้ดูเทปโทรทัศน์ “พระคุณแม่” ของ พ.อ. นายแพทย์**พงษ์ศักดิ์ ตั้งคณา** มา แล้วปิงก็ได้เสริมย้ำถึง ‘ค่านิยม’ และ แนวทางการกระทำที่น่าจะเหมาะสมแก่ลูกว่า.....’

“วันเกิดควรเป็นวันรำลึกถึงผู้ให้กำเนิด ไม่ใช่เป็นวันที่เรียกร้องให้พ่อแม่ต้องเอาอกเอาใจจัดงานเลี้ยงฉลอง ให้ของขวัญวันเกิด ราวกับเป็นบุญคุณหนักหนาที่ลูกอุตส่าห์เสียสละมาเกิดให้ ไ้อ้ที่เป็นกันอยู่ทุกวันนี้มันน้ำเน่า ไร้สาระ นะลูก

สิ่งที่ควรกระทำคือไปกราบขอบพระคุณ พ่อแม่ที่ให้เราเกิด ที่อุตส่าห์ฟุ่มฟัก เลี้ยงดู อุ้มชูเรามาด้วยความรักความเมตตา เอ็นดู จนเราเติบโตใหญ่ ให้ความรู้ให้ความสุขทุกประการที่ผ่าน มา.....”

คงจะด้วยอานิสงส์จากเหตุนี้ด้วยกระมัง ลูกต๋วยจึงมาถึงจุดนี้ได้
พอปีกลงบันไดมาถึงพื้นลูกต๋วยก็มาจู่มือพ่อ พาไปนั่งเก้าอี้สีขาวที่ตั้งอยู่
หน้าโต๊ะเครื่องแป้งหลังบ้าน เรียบร้อยแล้ว ลูกสาวก็นั่งลงจะกราบพ่อที่ตัก

“ลูกจะกราบพ่อเพื่ออะไรล่ะลูก ?”

ปีงแกล้งหยั่งที่ทำเพื่อหวังตรวจสอบ
ทัศนคติลูก

“ก็กราบขอบพระคุณ พ่อแม่ ที่ให้
เราเกิด และเลี้ยงเรามาสิพ่อ” ลูกตอบ

เสียงใสแจ้ว

“เออ เข้าทำ นึกว่าจะไหวไปแค่ตามธรรมเนียมประเพณีเขาเฉย ๆ ”

ปีงชมลูก

“เฮ้า...ยังงั้นไหวได้จ๊ะ” ปีงยิ้ม ๆ อย่างอímใจ

ลูกซึ่งตั้งท่ารออยู่แล้วก็ก้มลงกราบที่ตักพ่อ มือของปีงก็เอื้อมไป
ลูบหัวลูกสาวด้วยความรักและปลื้มปิติ พร้อมกับอวยชัยให้พรว่า

“ขอให้ฟางจงเป็นลูกที่ดีของพ่อแม่ ขยันหมั่นเพียรและประสบ
ความเจริญรุ่งเรืองก้าวหน้ายิ่ง ๆ ขึ้นไปนะลูก”

แล้วปีงก็ก้มลงเป่าศีรชะลูกเพื่อเพิ่มสัมผัสรักอันอบอุ่น ปลั่งใจ
ความแนบสนิท และหอมสองแก้มลูกอย่างแรงด้วยรักและภูมิใจ

ในใจของปิงนั้นรู้สึกว่า ลูกสาวคนนี้นั้นเหมือน **'ม้าพยศ'** ถ้าควบคุมไม่ดี จ๊อกก็ก็จะเค็ดรื้อน แต่ถ้าได้จ๊อกก็ที่สามารถก็อาจจะพัฒนาเป็น **'ม้าศึก'** ได้

ปิงนั้นเป็นได้แค่จ๊อกก็ธรรมดา ธรรมดา จะสามารถพัฒนา**ม้าตุ้ย**ได้แค่ไหนก็ 모르.....

และปิงยังมารู้ภายหลังต่อมาอีกว่า ก่อนหน้านี้ลูกตุ้ยได้กราบคุณแม่แล้ว และได้หอมแก้ม**พี่หว่า**แล้วด้วย(เพราะพี่ลูกหว่าให้ของขวัญวันเกิด)

พี่ลูกหว่าก็เป็นพี่สาวเพียงคนเดียวซึ่งอายุต่างกันหนึ่งปี

เมื่อพูดถึงเรื่อง **"วันเกิด"** ของลูกปิงแล้ว ก็ให้อดคิดถึงไปถึง **"วันเกิด"** ของสาวคนรักสมัยวัยसरุ่นของปิงเสียมิได้ยั้ง....(มันเป็นจิ้งจั่น!)

เพราะนอกจากจะมีการชิงรักหักสวาท(ชนิดหักปากกาเขียน)แล้ว ยังมาถูกพี่ชายของปิง ประณามตำหนิอย่างแรงอัดซ้ำซ้ำให้อีก ทำเอาถึงกับซึมจ๋อยไปเลยอะดิ

ใครอยากรู้ว่า **'ครูชิง'** เมื่อถูกคนรักหักอกตกม้าแล้วมันซ้กแห้งก ะยังไ่ม่ง จะได้ **'โศ นะ หน้า'** ให้สาสม ก็ลองอ่านต่อดูเด้อ.....สิบอกให้

ก็ถือซะว่าเล่าสู่กันฟังถึงความหลังอันฝังใจ ตามประสา **'อาจารย์ชิง'** พอแก้เหงาหายเซ็งและมีกำลังใจเตรียมตัวเพื่อสอบเอ็นทร้านซ์ก็แล้วกันนะคะร้าย.....ผ่างๆ.(ช่วงติวเด็กเอ็นทร้านซ์)

ตัดหางปล่อยวัด

“ถ้ามึงเ็นท์ไม่ติด ชีวิตของมึง มึงต้องช่วยตัวเอง
จะให้กูอุ้มกระเตงมึงไปทั้งชาติได้ยังไง
ลูกเมียกูก็มี กูช่วยมึงได้แค่นี้แหละ”

ปิงเขาเล่าว่า.....

“เมื่อประมาณเกือบ 40 ปีที่แล้ว สมัยนั้นเรากำลังเรียนอยู่ในชั้น
ม.ศ. 5 ปี 2 (หมายความว่า สอบ ม.ศ. 5 ได้แล้ว แต่เ็นท์ไม่ติด เลยต้อง
มาเรียนกวดวิชาตลอดทั้งปีซ้ำอีกครั้งเพื่อเตรียมเ็นท์แก้ตัวรอบสองฮะ)”

ระหว่างที่เรียนกวดวิชา ด้วยความเป็นธรรมดาแห่งส้นดานปิง ก็
จะอะไรเสียอีกล่ะ ถ้ามิใช่เรื่อง “รัก ๆ” เรื่อง “ผู้หญิง ๆ” ตัดไม่ได้ ขาย
ไม่ขาด ชักทีเลยสิ่น่า (ดีกว่าเป็นตุ๊ดเป็นเกย์เนอะ อี อี อี – มีผู้ปกครอง
นักเรียนบางท่านว่าไวนะเคื้อ เล่นเอาผมถึงสะอึกเลยแหละ)

เ็นท์ไม่ติด(มหาวิทยาลัย)ก็น่าจะถือเป็นความผิดพลาดที่ต้อง
หลาบจำ อย่าคิดทำอย่างประพฤติกอีก ควรจะหันมาทบทวนตั้งสติ มุ
มานะหมั่นเพียร ‘เรียนให้เด่น เ็นท์ให้ติด’ เรื่องที่ผิดพลาดไม่เหมาะ
ควรประการทั้งปวงที่เคยทำก็ควรจักต้องละเลิก

สมัยที่เรียนอยู่ชั้น ม.ศ. 4 สายวิทย์ฯ(ปีการศึกษา 2511) ปิงก็เคยสอบตกซ้ำชั้นมาแล้วครั้งหนึ่ง สร้างความอับอายขายหน้า เจ็บปวดกระดองใจ จนจนเจียนอยากจะฆ่าตัวตายอยู่รอมร่อ ได้แต่ร้องไห้เสร้าน้ำซึมขังตัวอยู่แต่ในห้องพัก

อาการแห่งความเสียใจผิดหวังอย่างแรงครั้งนี้คงทำให้เสียดี(พี่คนที่สาม)เป็นห่วงกังวลมาก จึงโทรฯไปตามเฮียงา(พี่เจ็ด)ให้มาดูแล

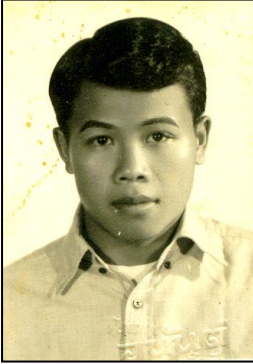
“งา มึงมาดูแลไอ้ปิงมันหน่อย มันสอบตกร้องไห้ซึมกระทืออยู่ที่นี่ เฮียเพิณมีธุระด่วนจะต้องไปต่างจังหวัดหลายวัน น้องทั้งคนมาให้ได้นะ”

วันรุ่งขึ้น ประมาณเกือบเที่ยง **เฮียงา**ก็เดินทางมาถึงบ้านพัก ได้ส่งเสียงทักทายอย่างแจ่มใสเปี่ยมเมตตาตามที่ที่พบกัน

“ว่าไงวะไอ้เสือ” ปิงกำลังซึมเศร้าเสียใจกับชะตากรรม เกรงว่าพี่ชายจะ ‘ถีบหัว’ ส่งกลับบ้าน(อ.ศิษรภูมิ ช่วยเตี้ยแม่ค้าขายในห้องแถวซอมซ่อไร้อนาคต) เพราะพี่ชายเป็นคนอาสาส่งเสียให้เรียนตัวหลัก(พี่สามทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยตัวรอง)

คาดว่าพี่ชายก็คงจะเดาความรู้สึกเราออกเพราะไอ้เนี้ยมันมักรู้ทันเรา และรู้เกินเราทุกเรื่องอยู่แล้ว (ภาษาของพี่น้องวัยใกล้เคียงกันบ้านเรานะ)

พอพี่ชายชักมาน้ำตาเจ้ากรรมก็ทำสำออยรินบ่า
ทะลักไหลออกมาอีกพลักๆ ปิงทำได้แค่ก้มหน้าป้าย
น้ำตาป้อย ๆ อย่างผู้แพ้ โต้ตอบอย่างอื่นไม่ออก และก็
ไม่รู้จะเอาเหตุผลอะไร ไปโต้ตอบพี่เขาอีกต่างหาก
“ไม่ต้องเสียใจไปหรอก” เสียงาเข้ามาโอบไหล่

ปลอบ

“กูจะให้โอกาสมึงแก้ตัวอีกครั้งหนึ่ง ลองตั้งใจขยันดูอีกซักตั้งนะ”

“ขอบคุณครับ” เรายกมือไหว้ด้วยความซาบซึ้งทั้งน้ำตา

‘นึกว่าจะถูกถีบหัวส่งกลับบ้านเสียเร็วววววว.....’

ปิงแอบคิดตำหนิความผิดพลาดของตนเองก่อนหน้านี้แทนพี่ชาย
ในใจ แต่เมื่อพี่เขายังอุตสาหะมีน้ำใจหยิบยื่น ‘โอกาส’ อันยิ่งใหญ่งดงาม
ให้ ปิงจึงรู้สึกซาบซึ้ง ยินดี และมีกำลังใจขึ้นมาอย่างอัศจรรย์ทันที

การให้โอกาสแก่คนที่พลาดผิดเป็นกุศลจิตอันประเสริฐ

‘เมตตาธรรมคำจุนโลก’ ตามคำพระท่านว่า มีคุณค่ามหาศาลอย่างนี้
นี่เอง

สักครู่ พี่ชายก็ควักกระเป๋เอาพระเครื่องเลี่ยมทององค์จิ๋วเท่าเล็บ
นิ้วก้อยออกมายื่นให้ (เป็นพระเพียงองค์เดียวที่เราแขวนติดตัว) *

“กูเอามาฝาก มึงเก็บเอาไว้ก่อน โอกาสหลังกูจะเอาสร้อยทองมาให้”

“ขอบคุณครับ” เราไหว้พร้อมรับพระเครื่องด้วยความซาบซึ้งใน
น้ำใจอย่างสุด ๆ

‘เขาช่างรักเมตตาปราณีปรารภนาดีต่อเราอย่างมากมายมหาศาลจริง ๆ
จึงเกิดความคิดแวบขึ้นมาทันที

‘ชีวิตนี้มีได้มีไว้เพื่อความพ่ายแพ้ คุณจะหาทางแก้ไขและเริ่มต้น
ชีวิตใหม่ให้ดีขึ้นได้ ! ’

หลังจากพี่ชายเดินทางกลับไปสัปดาห์ เราจึงต้องหันมาตั้งสติคิด
ทบทวนจะปรับกระบวนการทำดีชีวิตให้มันโลภโลภ โสภโสภ จะพัฒนาให้มันดี
ขึ้นได้อย่างไร ‘แสงสว่างของท้องฟ้าเกิดได้เพราะดวงอาทิตย์ แต่แสง
สว่างของชีวิตเกิดได้เพราะตนเอง’ นี่หว่า.....

* บาทาจาริก คนแขวนพระมาก จะมีความเป็นชาวพุทธน้อย
 คนแขวนพระน้อย จะมีความเป็นชาวพุทธมาก
 คนที่ไม่แขวนพระเลย คนนั้นเป็นชาวพุทธที่แท้จริง
 (พระพุทธทาส, พระปัญญาอันันทิกขุ)

เมื่อเฮียเงา ‘ พี่ชายที่แสนดี ’ ซึ่งเป็นผู้อาสาส่งเสีย(ส่งดี)มีเมตตา
มาปลอบใจและให้โอกาสแก้ตัวอีกครั้ง เราจึงได้คิดตัดใจออกห่างจาก
กิเลสเหตุแห่งความอับศรัทธาทั้งปวง เพื่อหันมาตั้งหน้าเรียนอย่างเดียว

โดยยึดคติ “รักไม่ยุ่ง มุ่งแต่เรียน” และ

“สตรีคือศัตรูของการเรียน” ว่าอย่างนั้นเถอะ

พอดีอ่านหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ คอลัมน์ประกายเพชร เจอกลอน
‘โดนใจ’ เข้าจ้ะหน้า เลยกว่ามัดตัดแปะข้างฝาหน้าโต๊ะเขียนหนังสือป๊อ
ทันที.....

ถ้านึกผิดจิตจมบ่ความชั่ว

หลงลืมตัว ลืมใจ ไร้เหตุผล

หลงผิดทางสร้างบาปฉาบมล

หลงลืมตน มานาน ผลายุเวลา

เบนชีวิตผิดพลาดขาดความหวัง

อย่าให้พลังชั่วสองต้องผวา

จำให้ซึ่งถึงอดีตกริดอุรา

ชีวิตนี้มีค่า.....อย่ามัวเมา

(คัดลอกจาก นสพ.ไทยรัฐ : ละอองศิลป์ จินตามณี ปี 2511)

จะเรียนอยู่ที่โรงเรียนเก่า(สันติราษฎร์บำรุง) มันก็แสนจะอับอาย
เลยต้องหนีไปหาสอบเข้าเรียน ม.ศ. 4 ที่โรงเรียนแห่งใหม่ ฟลุ๊คได้
โรงเรียน**วัดสุทธิวราราม** แถวยานนาวาโน้น

(ตามรายละเอียดใน “ตำนานอาจารย์ชิง” เรื่อง “รู้หน้า ไม่รู้ใจ”)

คราวนี้เปลี่ยนมาเรียนสายศิลป์(ฝรั่งเศส)ตามเหตุแห่งสมองอันสติ ๆ
 ดูบ้าง ปรากฏว่าเรียนง่ายสบายกว่าสายวิทย์เยะส์ เลยตะบันสอบจน
 สามารถผ่าน ม.ศ. 4 – 5 ได้อย่างหวุดหวิดเฉียดฉิววาววาววาววาว

ม.ศ. 4-5 สมัยนั้นมันง่ายที่ไหนล่ะ(โดยเฉพาะกับคนโง่ ๆ อย่างเรานะ)

เมื่อสามารถสอบผ่านได้สมใจหวัง ก็เริ่มหลงลำพองลืมหูลืมตา เริ่มจะ
 ระริกๆ เข้าหากิเลส(สตรีเพศ)เหตุแห่งทุกข์อีกครั้ง เหมือนแผลที่เพิ่งตก
 สะเก็ดใหม่ ๆ มัน ‘คัน’ (ฮน – ภ.ลาว) คันเสียจนกระทั่งลืมหูลืมตาถึงความหลังที่
 ตั้งใจไว้ว่าจะห่าง ๆ สตรี-ความรัก ก็เริ่มระริกกระริ้วใหม่อีกตามสันดาน !

เดิมที เราตั้งใจจะไปตาม ‘เปลวเทียน’ นั้นแล้ว (เปลวเทียนส่อง
 แสง รามคำแหงส่องทาง เพิ่งจะเปิดปีแรกเสียด้วย) ด้วยรู้ใน
 ความสามารถของตนเองได้ดีว่ามีน้อย หึงห้อยยังสว่างกว่า

จะหวังจุฬาฯ จะคว้าธรรมศาสตร์ นะเรอะ.....

‘ชาติหน้าตอนดึก ๆ นะเพ่ หยั่งกูต้อง รามฯ’

เมื่อใกล้จะถึงวันลงทะเบียนเรียนรามฯ ปิงก็ต้องเดินทางไปสัต
 หีบเพื่อขอเงินเยี่ยงา (พี่เจ็ด ส่วนปิงคนสุดท้ายท้องน้องแปด ห่วงกันสามปี)

ผู้มีน้ำใจสุดประเสริฐเลิศในปฐพี ที่สมัครและเต็มใจรับอาสาอุปการะส่งเสียให้เราเรียนเอง (โดยมีท้องร้องขอ)

(ตามรายละเอียดใน “ตำนานอาจารย์ชิง” เรื่อง “ห้องเรียน – ห่วงรัก”)

เป็นเรื่องห่วงรักเมื่อครั้ง ม.ต้น หวานแหวอย่าบอกใครเชียว !

เมื่อไปถึงป้อมยามปากประตูทางเข้าสนามบินอุตะเกาก็เป็นเวลาบ่ายหนึ่งเศษ (สมัยนั้นถูกใช้เป็นฐานทัพอากาศของสหรัฐอเมริกายุคสงครามเวียดนามโน่น) กำลังแดดเปรี้ยงร้อนจัด ขึ้นแรกก็ต้องโทรศัพท์ที่หน้าป้อมยามเพื่อเข้าไปตามตัวพี่ชายให้ออกมาพบ (เพื่อความปลอดภัยเขาไม่อนุญาตให้บุคคลภายนอกเข้า)

“มึงมาธุระอะไร ไอ้จ๋อย” ปิงก็เป็นคนพอมแห่งแรงน้อยมาตั้งแต่เด็ก ๆ แล้ว

“เออ เรื่องมันยาว มึงออกมาคุยกันดีกว่าวะ”

“มึงกินอาหารเที่ยงมารียัง?” พี่เขาเอื้ออาทรนะ

“ยังวะ กูเพิ่งมาถึงเดี๋ยวนี้เอง” พี่น้องวัยใกล้กันบ้านเราก็เว้ากัน
อย่างนี้ตั้งแต่เกิดนั่นแหละ ก็มาจากพื้นฐานคนระดับล่างนี่นา

“เออ ยังงั้นมึงไปสั่งอาหารแถวหน้าแคมป์กินเลยไป อีกแป๊บเดียวเจอกัน”

สักครู่นะกำลังกินผัดซีอิ้ว(บนโต๊ะกลม)อย่างเอร็ดอร่อย ก็
เหลือบเห็นพี่ชายเดินยืมราตรตรงเข้ามาปึงก็ใจชื้น และยืนขึ้นพร้อมยกมือ
ไหว้ไปตาม ‘บุญคุณ’ (เพราะ ถ้าตามปกติก็มีแต่ ญ-มิ่ง ถีบเตะหยอกล้อ
กันเท่านั้นเอง ตั้งแต่เกิดมายังไม่เคยยกมือไหว้มันเลยซักครั้ง นอกจากที่
มันให้พระตอนสอบตกโน่นแหละ)

“มีธุระอะไรวะไอ้เสือ” พี่ชายรับไหว้และทักยิ้ม ๆ อย่างอารมณ์ดี
ในทันทีที่พบบัน

“(ญ)จะมาเอาเงินไปลงทะเลเบียนเรียนรามฯ (วะ)” จะมาง้อขอเงิน
จากเขาก็เลย ‘ญ’ และ ‘วะ’ ไม่ออก ของอย่างนี้มันก็ต้องมีเซนส์ บ้าง
(common sense – สามัญสำนึก) จะเอาแต่ความเคยชินมาใช้ตะพึดได้
ยังไง เรียนมาก็มากแล้วนี่นา....อิอิ

(เด็ก ๆ ก็ควรจำเป็นข้อสังเกตเอาไว้ใช้บ้างก็ดีนะครับ)

แค่นั้นแหละ พี่ชายมันชักสีหน้าเข้มจริมขึ้นมาทันทีเลยเชียว

“อย่างมิ่ง อย่าเรียนเลย รามฯ ขึ้นเรียนไปก็ไม่จบหรอก”

‘ฟ้าผ่าเข้าให้แล้วซีกู!’

คำปราชัยแบบไม่ไว้หน้า ทำเอาเราถึงกับสะอึกหน้าจ๋อยไปเลย
บรรยากาศเริ่มร้อนฉ่าเครียดของขึ้นมาทันที จนเรานึกหาคำพูดตอบโต้
ไม่ออก จึงต้องก้มหน้านิ่งอย่างจ๋านนเพื่อรอ คำพิพากษา จากพี่ชาย

ผัดซีอิ๊วเริ่มไม่อร่อยและฝืดคอจากความปริวิตก ใจตุ้ม ๆ ต่อม ๆ
ต้องกระเดือกโอเลียงตาม

*‘กูจะได้เรียนต่อไหมหนอ ผลงานก็ไม่ใช่สัปประส ไม่โดนใจเขา
อาจถูกตีหัวส่งกลับบ้านช่วยเตี้ยแม่ขายของเช่นเดิมกระมัง.....?’*

ส่วนพี่ชายก็ดื่มน้ำโอเลียง(แต่ดันผ่าทำเป็นโอยวะ)ไป ก็คิดอะไร
ต่อมิอะไรไปด้วย นิ่งงันกันไปชั่วครู่

คาดว่ามันคงจะคิดถึงเรื่องจะอุปการะเรา ส่งเสียเราต่อหรือไม่ด้วย
แหละ เพราะที่ผ่าน ๆ มาเราก็ไม่เคยสร้างผลงานอะไรให้ประทับใจเขา
เท่าที่ควรเลย มีแต่อาการลำบากทุลักทุเลร่อแร่ตลอดเส้นทาง

คิดได้ดังนี้ก็ยังไม่วางใจให้น้ำส้วมสาวยากับพี่ นั่งซึมกระตือเรียมงัน
ไปอย่างระทึกอีกอึด

จะปล่อยลอยแพน้องหรือก็ยังรักและสงสาร.....ทำไมลง(ปีศาจ)
อีกทั้งแม่คงได้ออกปากฝากฝังส่งความเสริมใยเหล็ก
ไว้แล้วแหละว่า (เดาเอานะ แต่ทานโทษ ร้อยบาทเอา
จี้หมาก่อนเดียว ชัวร์ป้าดส์ แต่ตอนนั้นปีงยังไม่ทันได้
คิดหรอกนะ)

“ไอนาย แม่ฝากน้องให้ดูแลจักคนเนื้อลูก
เหลือน้องซุกท่องคนเดียวอย่าทอดทิ้งน้องหน้า.....”

แม่เป็นคน(สูงเนิน) โคราซ(กันเือง) ลูก ๆ บ้านเราทุกคนล้วน
เคารพรักยำเกรงแม่เป็นที่สุด เพราะแม่เป็นสุดยอดของความเป็นแม่ใน
ธรณีนี้นี้เป็นพยานจริง ๆ

แต่สุดยอดเหนืออื่นใดก็คือที่ 'ใจ' ของพี่ชายกระผมเองนั่นแหละ
อาจจะเพราะเหตุนี้ด้วยกรรมัง พี่ชายจึงถอนใจเฮือกใหญ่ ๆ ก่อน
จะตัดใจให้วี้

“ซัย.....” มันเริ่มเอา
จริง เราจึงเงยหน้าเพื่อรอ
ฟังคำพิพากษาอย่างหวาด ๆ
มันควักเงินออกมาห้าร้อย
“มึงเอาเงินนี้ไปสมัคร
กววิชาตลอดปี แล้ว

พยายามเอนท์ให้ติด ถ้ามึงเอนท์ติด กูจะส่งมึงเรียนจนจบ แต่.....”

เฮียเงว่นวรรค ตาจ้องเขม็ง แล้วพูดต่ออย่างแน่นสยง!

“ถ้ามึงเอนท์ไม่ติด ชีวิตของมึง มึงต้องช่วยตัวเอง กูช่วยมึงได้แค่นี้แหละ จะให้กูอุ้มกระเตงมึงไปทั้งชาติได้ยังไง ลูกเมียกูก็มี ”

มันพูดด้วยใบหน้าขึงขัง จริงจัง และเด็ดขาด อย่างไม่เคยพบมาก่อน เล่นเอาจนเราใจหาย.....

รู้สึกคล้ายๆ กำลังจะถูก **‘ตัดหางปล่อยวัด’**

‘ไอ้ห่าเอ๊ย.....เดิมทีก็พูดกันเพียงว่า เอาให้จบ ม.ศ 5 เพื่อกู้หน้า
วงศ์ตระกูล กว่าเราจะสอบได้ ม.ศ. 5 ก็แทบจะรากเลือดอยู่แล้ว ยังจะมา
เกี่ยวเชิญให้กูเอนท์คิดอีก แล้วมันจะเป็นไปได้ยังงัย..... ให้กูไป
กระโดดข้าม**ตึกโชคชัย**ยังจะง่ายกว่า ไอ้ห่า.....’ ปิงคิด

สมัยนั้น(2513) ตึกโชคชัยยังสูงที่สุดในประเทศไทย(20 กว่าชั้น)
ตั้งอยู่ข้างถนนสายสุขุมวิท เดินทางผ่านทุกวัน
กับพี่ชายคนนี้ปิงก็มีแต่พูดมึง ๆ กู ๆ กัน เวลาคิด ภาษาที่คิดมันก็
เลยเป็นแบบนี้แหละ (สืบอกให้.....)

บ่ายวันนั้นเอง หลังจากการเจรจาโต๊ะกลมล้มเหลว มันก็รีบคันตุค
ส่งเราให้ขึ้นรถกลับกรุงเทพฯ เพราะมันก็ต้องรีบเข้าฐานทัพทำงานต่อ
เมื่อถูกพี่ชายทิ้งไฟไปสุดท้ายให้มาลิจิตชีวิตตน บุคคลจะสุขได้
อย่างไร เหว่ย ๆ

ระหว่างเส้นทางนั่งรถโดยสารจากกลับ ปิงต้องคิดหนัก ฟุ้งซ่าน
เหม่อลอย และเครียดส์ส์ส์ไปตลอดทาง

‘ไ้ห้.....ถ้ากูยังเอนท์ไม่ติดอีก อีทีนี่ลำบากแน่’

ปิงเล่าว่า...ด้วยความที่เป็นน้องนุชสุดท้อง มีพี่ ๆ อีกตั้งเจ็ดคน ทั้ง
ชีวิตเคยมีแต่พี่ ๆ คอยให้ความเมตตา
อนุเคราะห์มาตลอด ปิงจึงเป็นฝ่ายแบ
มือรับจนเพลिन จนเคยตัว และจนลืมตัว
(พ่อแม่ที่รักและตามใจลูกมาก ๆ ตรงจุด
นี้ต้องระวัง รักลูกเกินเหตุจะเป็นภัย รัก
ลูกเกินไปจะเสียคน)

ลืมนึกไปว่าปัจจุบันเรามีไข้เด็ก ๆ เหมือนเมื่อก่อนแล้ว (ทำเรื่องขอ
ผ่อนผันการเกณฑ์ทหารไปแล้วด้วย เพราะเรียนตก ๆ หล่น ๆ บ่อยเลย
เรียนจบช้าอะดิ)

ถึงเวลาที่เราควรจะต้องยืนอยู่บนลำแข้งของตนเองได้แล้ว จะเอา
แต่เดินสายแบมือขอเงินจากพี่ ๆ อยู่ตลอดไปได้อย่างไร ครอบครัวลูก
เมียเขาก็มีก็ต้องดูแลอุปการะเช่นกัน

‘ไม่รู้จักละอายบ้างหรือไง เกรงใจเขามั่งสิ!’ ทั้งหมดนี้ปึงก็ได้
แอบคิดเองอยู่ในใจเช่นกัน

ปึงยังได้เล่าว่า.... “ที่จริงแล้ว เราก็แทบไม่เคยต้องออกปากขอเงินพี่
ๆ เขาตรงๆ หรอก เพียงแต่พบหน้ากันเมื่อใด พี่ๆ เขาก็เมตตาเต็มใจ
หยิบยื่นให้เราเองทั้งนั้น จนเป็นธรรมเนียมประเพณีของพี่น้องบ้านเรา
ไปแล้ว”

“พบปะกันเมื่อใด ลงท้ายพี่ ๆ ก็ต้องควักให้เรา จึงไม่จำเป็นต้อง
ออกปากขอเลยแหละ” อันนี้ต้องขอกราบขอบพระคุณในสุดยอดแห่ง
น้ำใจของพี่ ๆ ทุกท่านที่มีต่อผมมา ณ โอกาสนี้ด้วย

‘ความดีพี่ ๆ รับไป ส่วนน้องชิงชัยรับทรัพย์ลูกเดียว เพลลินแม่ง!’

เฮียงา(พี่เจ็ด)คนนี้ ทำงานที่สนามบินอุตะเกา อำเภอสตึกหีบ ตั้งแต่
ยุคสงครามเวียดนาม G.I. เฟื่องฟู(2510)โน่นแหละ ส่วนปึงกลับมา

กรุงเทพฯ คราวนั้น จึงมาด้วยความหงอยเหงาเศร้าซึม มองอนาคต
ข้างหน้าของตนอย่างมืดมน หมดหวัง

‘คงหนีเส้นทางแห่งความลำบากยากจนไม่พ้นแน่’

พี่ ๆ เขาก็คง ‘สลัด’ เราแน่ จะมาอุ้มกระเตงเราทั้งชีวิตได้อย่างไร
พูดถึงเรื่อง “เอนท์” โอกาสที่เราจะสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้นั้น ดูช่าง
ริบหรี่และเป็นไปได้ยากเต็มที เกินปัญญาความสามารถของเราจะปีน
ข้ามได้แน่ !

(เหมือนมีม่านขุนเขา
หิมาลัย + ร็อคกี้ + แอนดิส สาม
ชั้นมากั้นขวางเลยแหละ คิดดู ๆ
เฮ้อ.....)

*‘จะให้เอนท์ได้ยังงัยในเมื่อ ภาษาอังกฤษก็ไม่เอาไหน
คณิตศาสตร์ก็ไปไม่รอด แล้วจะเอาอะไรไปสู้กับเขา’* ปึงคิดท้อถอย
*‘แค่พยายามสู้จนจบ ม.ศ. 5 มาได้นี้ ก็แทบรากเลือดแล้ว จะมา
เอาอะไรกับเรานักหนา.....’*

เดิมทีก็พูดกันว่า เอาแค่ ม.ศ. 5 ให้ผ่านก็โอเคแล้ว นาน ๆ ต่อมาค้น
พบว่า **เอนท์** **ร้านซ์** แทรกเข้ามาเป็นเงื่อนไขเพิ่มเฉยเลย ไอ้อ๊บบ้าย.....

“ถ้ารู้แต่แรกว่าจะมีเงื่อนไขนี้ ญ เซโน (say no) เปิดตูคหนีไป
นานแล้ว.....ไอ้ห่า” ปิงแอบคิดโมโหอย่างพิศหวัง เหมือนถูกหลอก

แต่ความจริง อาจจะเป็นแผนหวังดี(ปั้นดินให้เป็นดาว)ของพี่ ๆ เขา
เราไม่อาจจะรู้ได้ เข้าทำนอง

‘พูดกับควายตรงๆ คงไร้ค่า พูดกับหมาตรงๆ คงไร้ผล’ กระจ่างว่า
ไม่วิกฤติ ก็ไม่คิดดินรนต่อสู้อันดานบางคนเป็นเช่นนี้เลย เช่นเราเป็น
ต้น พี่ ๆ เขาจึงคิดสร้างเงื่อนไขให้เราต้องรู้สึก ‘วิกฤติและจนตรอก’

มึงจะสู้ หรือมึงจะถอยฆ่าตัวตาย ก็ต้องใจแข็งและวัดดวง
มีน้องโง่ ๆ ก็ต้องมีพี่ที่ฉลาด ๆ จึงจะสามารถปั้นดินให้เป็นดาว
งานนี้ ถ้าไม่ได้พี่ ๆ ที่แสนดีและแหลมฉลาดเราก็คงปลั่งพลาด เสีย
โอกาส และเสียคนป่นปี้ไปนานแล้ววววววว.....

เฮียงานี้แหละ To be number one ตัวจริง ของจริงขนานแท้และ
ดั้งเดิมที่ซู้ดเรย แหะ! (แต่ตอนนั้นเรายัง**ติดลูกโง่บัฟฟาโลเรียกพี่**อยู่นะ
..555)

ทว่าในตอนนี่.....

ยังคิดก็ยังมีดมน หมดหนทาง หลายๆ วันเข้าจิตที่เศร้าหมองก็
กลายเป็นโรคซึมเศร้า เจื่องหงอย ท้อถอยหมดกำลังใจ นั่งก็คิด กิน-
นอนก็คิด ลองทบทวนหาวิธีแก้ปัญหาวิตอย่างซีเรียสเครียดสุด ๆ
อุปสรรคหนัก ๆ อย่างนี้เกิดมาก็เพิ่งได้พบเจอนี้แหละ(โว้ย.....)

‘ ไฟโบนสุดท้ายที่พี่ชายทิ้งมา มันก็คือระเบิดเวลาดี ๆ นี่เอง ’ ไอ้ห่า

.....

จะเดินหนีก็ยากหนักหนาเกินกว่าจะฝ่าฟันไหว จะถอยก็ไม่ได้
เพราะถึงขั้นถูกน็อกจนหายใจล้มหมดอากาศกันเอาเลย

‘ พี่เขาจะปล่อยเราแล้ว..... ’

นี่จึงเป็นครั้งแรกที่ชีวิตต้องเผชิญกับภาวะวิกฤติอย่างหนักหนา
สาหัสสากรรจ์ที่สุด ! (เลยโวยยยยย.....)

คนโง่มักเป็นอย่างนี้แหละ เพราะ

คนฉลาดก็มักเห็นช่องทางในทุก ๆ ปัญหา

คนโง่ ก็มักเห็นปัญหาในทุก ๆ ช่องทาง

ท่านว่า....จริงมั๊ยล่ะ ?

สนามบินอุตะเถาสัมัยสงครามเวียดนามราว ๆ ปี 2510-2518

“ฮึดสู้ได้ก็รอดตัว ฮึดสู้ไม่ได้ก็เหลือแต่ตัว เป็นเดิมพันชีวิตโดยแท้!”

หลายวันที่ผ่านไป ก็ยังไม่มีอะไรกระจ่างแจ้ง พอให้เป็นแสงทองส่องชีวิตได้เลย ระหว่างนั้นก็ต้องฝืนใจลาखाออกไปดูปิดดูเปิดเดินเร่หาอนาคต ซึ่งก็คือสถาบันกวดวิชาตลอดปีที่ดี ๆ ราคาถูก ๆ ให้พอเหมาะกับเงินที่พี่ชายให้มาเป็นค่าสมัครกวดวิชา 500.-บาท ค่ากินอยู่อีก 500.-บาทต่อเดือน(ตามยุคสมัย)

หากขึ้นชักช้า ‘**เดียวจะหมดทั้งเงิน หมดทั้งอนาคต**’

ในที่สุด ก็ตกลงใจอดปายที่โรงเรียนกวดวิชา **“เสริมศึกษา”** ซึ่งตั้งอยู่แถวจักรวรรดิ คุณภาพแล้วมีผู้เรียนคึกคักดีพอควร สถานที่พอใช้ได้ จึงตัดสินใจควักเงิน ‘นี้บ’ ออกมาจ่ายเป็นค่าสมัคร

ตกดึกก็มานอน(เอาติน)ก่ายหน้าผาตริภคตรองเป็นครั้งสุดท้าย

“ฮึดสู้ได้ก็รอดตัว ฮึดสู้ไม่ได้ก็เหลือแต่ตัว เป็นเดิมพันชีวิตโดยแท้!”

เมื่อเกิดการสรุปลงตัวอย่าง(จำใจ)ชัดเจนแล้ว ภาคปฏิบัติจากชีวิตจริงก็เริ่มขึ้น.....แอน แอน แอน.....

ระยะแรก ๆ ของการไปเรียนกวดวิชา ปิงตั้งใจไว้ว่า จะไม่ใช่หลัก “Verb to **เดา**” คือเรียนแบบวิธีเก่า ๆ มั่ว ๆ ไปเรื่อย ๆ อีกต่อไปแล้ว แต่จะใช้หลัก Verb to truth(ความจริง) ซึ่งเป็นหลัก “สามน้อยหนึ่งมาก” แทน ตามที่ “อาจารย์ชิง” เคยแนะวิธีให้กับนักเรียนไว้สู้ศึก Entranceในปัจจุบันนี้(2540) ว่า.....

“ เรื่องเรียนให้หนัก

เรื่องรักให้อด เรื่องเล่นให้ลด เรื่องอภัยศให้เลิก ”

วันแรก ๆ ของการไปนั่งเรียนกวดวิชา ปิงจึงมุ่งมั่นจริงจังเต็มร้อย หนึ่งสมอง สองตา สองหูอยู่แต่กับตำราและอาจารย์ ตั้งใจจะเก็บเกี่ยวความรู้ให้ได้มากที่สุด (ไม่เช่นนั้น ก็ต้องกลับบ้านเก่า-ศิขรภูมิ)

โดยเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษ กับ **คณิตศาสตร์** ซึ่งเป็น ‘จุดบอด’ ตลอดมาของชีวิต

โดยเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษ พุดแล้วก็เหมือนสาวไส้ให้ท่านกิน “ตั้งแต่ ป.5 ยัน ม.ศ. 5 เราสอบไม่เคยได้คะแนนถึงเกือบครึ่งซักกะที ตกแม่่งตะบันราคา ! “.....เชื่อมะ ๆ

(คณิตศาสตร์ยังพอเห็นเดือนเห็นดาวบ้างนาน ๆ ครั้ง แต่ก็ยังไม่ไหวอยู่ดี)

ด้วยพื้นฐานความรู้ที่ต่ำเตี้ยเรี่ยดิน เวลาเรียนกวดวิชาก็ต้องคอยถามเพื่อน ๆ ที่นั่งใกล้ตะพึด โชคดีที่ไปนั่งใกล้เพื่อน ๆ ที่ล้วนแต่เรียนดี (ที่เอนท์ไม่ติดคงเพราะเลือกสูงเกินไป) และมีน้ำใจ เช่น ใ้ **วิกรม ใ้ ชรินทร์** มันก็ช่วยอธิบาย และชี้แนะให้ไปอ่านหนังสือ GRAMMAR & WORD STUDDY ของ อาจารย์วินิจ – สมถวิล (ท่านน่าจะสอนประจำที่รร.ผดุงศิษย์พิทยา)

(อันนี้โฆษณาให้ด้วยความเต็มใจยิ่งเลยอะ เพราะดีจริง ๆ แต่ที่ดีเหนืออื่นใดก็คือ ‘ตัวคุณ’ นั้นแหละว่าจะใจเต็มร้อยสู้จริงหรือเปล่า)

ไปเดินหาซื้อที่แผงขายหนังสือแถวสนามหลวง “แผงเบอร์ 5” สมัยนั้นดังลั่นยุทธจักร ‘เด็กเทพ’ ใครไม่รู้จักถือว่า เซยส์ส์ส์.....

เคล็ดลับของความก้าวหน้าประการหนึ่งก็คือ

‘การยอมรับข้อผิดพลาดของตนเองอย่างกล้าหาญ แล้วรีบปรับปรุงแก้ไขให้ทันท่วงที’

เพราะฉะนั้น พอได้หนังสือมาก็อ่านแหลก ! ท่องแหลก ! ใจเกินร้อยแล้วนี่ (สุนัขจนตรอกมากกว่า..555) เริ่มตั้งแต่เรื่องง่าย ๆ ขึ้น

พื้นฐานเลยแหละ อาทิ เรื่อง Article, Noun - Pronoun, Verb to be, Verb to do, Verb to have Verb 3 ช่อง, หลักการเติม s, ed เรื่อง Tense ต่างๆ, Adverb, Adjective, Preposition – Conjunction, Active Voice – Passive Voice, to infinitive – Infinitive without to, If clause, Direct Speech - Indirect Speech ฯลฯ

ห้าเดือนผ่านไป(ไฉนเหมือนโกหก) ภาษาอังกฤษของเรากระตือรือร้นขึ้นอย่างเห็นได้ชัด สังเกตจากเริ่มทำแบบทดสอบที่อาจารย์ให้ลองทำ ได้มากขึ้น โดยเฉพาะอังกฤษ Grammar (ส่วน Comprehension ดีขึ้นน้อยกว่า เพราะต้องอาศัยประสบการณ์และเวลามากกว่านี้)

จึงสรุปได้ว่า คนเราสามารถพัฒนาตนเองได้ ถ้าเขาต้องการที่จะพัฒนา **แสงสว่างของท้องฟ้าเกิดได้เพราะดวงอาทิตย์ แต่แสงสว่างของชีวิตเกิดขึ้นได้เพราะตนเอง** อยากสูงก็ต้องเขย่ง อยากเก่งก็ต้องขยัน

ไปถึงโรงเรียนที่กวศวิชา ปิงไม่พูดไม่คุยกับใคร ไม่สนอะไรทั้งนั้น ‘ก้มหน้าก้มตาอ่านตำราแม่่งลูกเดียว !’

กลัว Entrance จะเป็น.....‘เอ็นสะท้าน!’ อีกอะดิ

สายตาที่ไม่แวงไกว ใจที่แน่วนิ่ง ทำได้เพียงแค่สี่ ห้าเดือน แล้วความเปลี่ยนแปลงที่มีได้ตั้งใจก็มาผลอไพลบังเกิดขึ้นใน บ่ าย วัน ห นี ง . ง . . . ง ง

**‘ก็สวยงามขนาดนั้น ก็หวานขนาดนี้
ทุกอย่างกำลังดีถูกใจฉันเลย ใช่เลย’**

วันนั้น ขณะที่เรานั่งรอก่อนจะถึงเวลาเข้าเรียนในภาคบ่าย ระหว่างที่รอกก็เอาตำราออกมาอ่าน ทบทวนอยู่คนเดียวเงียบ ๆ ตามปกติ อ่านไปได้สักครู่ ด้วยความบังเอิญที่ซู้ด เมื่อเงยหน้าก็ดันผ่านไปพบกับสายตากับสาวสวยคนหนึ่งเข้าอย่างจัง !

แว็บแรกหล่อ่นออกอาการชะงัก แต่ก็ยังคงจ้องมองกันต่อแบบมีอาการเกือ ๆ เหนียม ๆ แต่ก็ยังเผยยิ้มเล็กน้อยให้กันอย่างมีไมตรี ดูเธอไม่ค่อยเคอะเขินสะเทือนอายเหมือนอย่างสาว **‘จงจิตย์’** หญิงคนเก่าที่เราเคยรักชอบพอดอน ม.ต้น หรือคงเป็นเรื่องปกติของสาวชาวกรุงเทพฯ กระจ่าง...?...?...?.....?

หนุ่มบ้านนอกอย่างเราก็เดาผิด ๆ ไปทั่วทีปทั่วแดนแหละครับ

สาวสวยคนนี้ก็เรียนกวดวิชาอยู่ห้องเดียวกัน แต่ไม่ค่อยได้สนใจจะ
สังเกตเฟ่งฟิศ มาวันนี้แหละเข้า ‘จุดโฟกัส’ ชัดแจ้วเหวอเรยยย....

ไม่รู้สาวเจ้าเขาจะรู้สึกอย่างไร แต่ใจเรานี้สิกลับเต้นรัวระทึก!
เกือบเงินไปหมด แต่ก็เฟลอย้มตอบไปด้วยไมตรีเช่นกัน มันอัดโนมัตติ
มากกว่าจะจงใจ เราก็เลยเกือบเงินช้อนอายุด้วยการ(กระเดาะ)เสกัมหน้า
ท่องตำราต่อ งานนี้เราทำท่ากะ ‘เอาจริง’ ว่าอย่างนั้นเหอะ

ไม่อยากจะสบสาyta
จะว่าไม่กล้าก็คงจะใช้
เพราะกลัวจังหวะของ ‘หัวใจ’
จะเต้นแรงไปจนเธอไ้ยิน
อาฮิ อาฮิ อาฮิ

อ่านหนังสือไปได้สักครูก็เงยหน้าลองมองไปอีกที เธอก็คันฝ่า
มองมาจ๊ะเอ๋กันอีกพอคิบพอดี พอดี(เต๋อ) ใบหน้ายังคงยิ้มแย้มแจ่มใส
ตามหวานบาดใจสุดประมาณ ‘ซ่ายยย เลยยยย ประมาณนั้นเลย’

**‘ก็สวยงามขนาดนั้น ก็หวานขนาดนี้ ทุกอย่างกำลังดีถูกใจฉันเลย
ใช้เลย’** เคยไ้ยินเพลงของบทนี้ไทย ธนาวุฒิ มัย เราไ้ยินมาตั้งแต่
(ปี 2514)ซึ่งคนร้องยังไม่ทันไ้เกิดโน่น พุคแล้วจะหาว่าไ้ 5 5 5...

ทั้งสองเราต่างก็ยิ้มให้กันด้วยไมตรี พอดีเสียงออกัสัญญาณเข้า
เรียนดังขึ้น เราทั้งสองรวมทั้งคนอื่น ๆ ก็ต้องเข้าห้องเรียนตามหน้าที่

ช่วงจังหวะที่เดินมาจะถึงประตูซึ่งเป็นทางแคบ ๆ แบบคอขวด ปิงก็ไ้ม้ายืนเบียดอยู่ใกล้ ๆ กันอีกครั้ง เธอปล่อยสายผมยาวประบ่า ไบหน้ารูปไข่ ผิวฉวฉว รำงเล็กสันทัดในชุดสีฟ้าสดใส เมื่อเธอหันมา ปิงซึ่งมองอยู่ก่อนแล้วจึงยิ้มและทักทายกันขึ้นเป็นครั้งแรก

“สวัสดีครับ”

“สวัสดีค่ะ” เธอยิ้มตอบหวานจ้อย

“มารอก่อนอย่างนี้ทุกวันหรือครับ ?”

“ก็ไม่วันวันหรือค่ะ”

พอดีถึงจังหวะที่จะต้องแยกย้ายหาที่นั่งตามกลุ่ม เพื่อน เราจึงเอ่ยลา

“โชคดีครับ” เราจ้องตาเธอเป้ง

“ค่ะ” เธอยิ้มอาย ๆ แต่ประกายในแวตานั้นสิ.....

น่าฉงน ? มันคืออะไรกันหนอ.....(หนุ่มภูธรสงกาและคิดหนัก)

จากนั้นเป็นต้นมา การปะทะสังสรรค์ทางสายตาระหว่างสองเรา เริ่มมีบ่อยครั้ง ทั้งโดยเฟลอปไพลและตั้งใจ เขาว่า ‘ดวงตาคือหน้าต่างของ หัวใจ’ นี่ทำจะเป็นจริงแฮะ

ใจที่รัก หลง โกรธ เกลียด กลัว-กลัว อิจฉาริษยา ระแวงแคลงใจ สดชื่นแจ่มใส ซึมเศร้าเหงาเศร้า มันก็ล้วนแสดงออกมาทางดวงตาได้

ตลอด ตากับใจมันมักไปด้วยกันเสมอ คุณแต่ ‘อาจารย์ชิง’ เป็นตัวอย่าง
สำหรับเรื่องกูกักก็ยังไม่ละก็

‘ขนาดปากบอกว่าไม่ แต่ดวงตาที่มาจากใจมันก็ยัง O.K.อยู่ดี’ คิด
ดูเอาเถอะ

เมื่อเกิดอาการเปลวใจไฟปองปิงจึงคอยแต่จะจ้องมองเขา นี่ขนาด
พยายามห้ามใจอย่างเต็มที่แล้วนะมันยังไม่บันยะบันยังเอาเสียเลยยย....

ความเป็นไปทางสายตาเวลา “จ๊ะกัน” ใจมันปล้นกระเจิงไหววูบ
วาบหวามหวิวทุกที.....

อะ โย้ย สรุลฉบับ (อะฮ้า มันครีမ်ในอารมณ์มากส์ – ภ.เขมร)

ใจที่สงบระงับเรื่องรัก ๆ อย่างนี้มานาน ปิงก็ชักลืမ်ตัวเปลวเริ่ม
ฟุ้งซ่านปั่นป่วนขึ้นมาอีก ยามเรียนก็เริ่มไม่เป็นอันเรียน ที่นั่งเรียนของ
เธอแต่ก่อนหน้านี้ไม่รู้ว่ายู่ตรงไหน เพราะไม่ได้ใส่ใจสังเกตมาก่อน

แต่ตอนนี้แถวที่นั่งชักกระเถิบมาอยู่ใกล้กัน ห่างกันไม่เกินวา
ทั้งๆ ที่นั่งเรากี่ที่เดิม มีไอ้กรรม กะไอ้ชนินทร์ ขนบข้างซ้ายขวา
เหมือนเดิม และนั่งหลังห้องเหมือนเดิมอีกเช่นกัน

บ่อยครั้งที่เธอเอียงข้างหันหน้ามาคุยกับเพื่อน แต่ดวงตากลับ
ปรายมาทางเรา ไอ้เรามันไก่อ่อนสอนชั้น ก็ได้แต่พะวงสงสัยในอาภัพ
กริยาของสาว

‘จริงหรือเปล่าว่า.....?’

ปิงอยากจะแหวใจเธอออกมาดูให้รู้แน่ชัดว่ามันคืออะไร แต่เท่าที่ทำได้ก็ต้องคอยเฝ้าสังเกตเพื่อเพิ่มความชัดเจน จึงเฝ้าจ้องเธอถี่ขึ้น ๆ ยิ่งสังเกตก็ยิ่ง ‘จ๊ะกัน’ ยิ่งจ๊ะกัน มันก็ยิ่งอยากสังเกต

เออหนอ คำที่เขาว่า “*ทะเลไม่เคยอึมน้ำฉันใด หัวใจไม่เคยอึมรักฉันนั้น*” มันเป็นอย่างนี้เอง คิอิ

เวลา ‘จ๊ะกัน’ พ่อแม่พี่น้องบองปะโชนเอ๋ย(บอง – พี่, ปะโชน – น้อง-ถ.เขมร) มันช่างวาบหวีซาบช่านใจพิลึก(อะโย้ย สรุลงนับ) คนที่ไม่เคยมีความรัก ย่อมไม่สามารถซาบซึ่งเข้าถึงรสชาติได้ ‘บอกไปถึงนั้น ๆ แหละ’

คำพังเพยที่ว่า สิบปากว่าไม่เท่าตาเห็น สิบตาเห็นไม่เท่ามือคลำ สิบมือคลำไม่เท่าทำเอง อันนี้ตรงเป๊ะเลยฮะท่าน

ประเภท ‘*แว็บเดียวก็เลี้ยวได้*’ ไม่เชื่อก็ลองดูดี 555

(แต่นักเรียนอย่าเพิ่งไปลองนะคะร้าย เดี่ยวจะเสียผู้ได้คนซะเปล่า ๆ ไม่คุ้มกันหรอก อันนี้ ‘อาจารย์ชิง’ ไม่สนับสนุนอย่างยิ่ง อย่าไปอยาก (ชิงสุกก่อนห่าม) เพื่อรู้แน่เลย ประเดี๋ยวจะกู๋ไม่กลับ กลับไม่ตื่น ฟั่นไม่ มี ชี้แจงแก้หมดอนาคตเหมือนอาจารย์ชิงนะจะบอกให้ หากสงกะสัย ก็ไปถามคุณพ่อคุณแม่คุณะจ๊ะ เขียนให้อ่านพอเพลิน ๆ เท่านั้น อย่าไปถือเป็นเรื่องเป็นจิงนัก)

ลมโบยโบก ใบไม้ก็ยอมไหว ลมรักที่แวงไกว จิตใจก็ยอม
แวงตาม ลมพัดยังมีวันหยุด แต่ 'ลมรัก' ที่สุด ไม่รู้วันที่มันจะหยุด
เมื่อไร อันนี้แหละที่มันเป็นปัลลหา ?

เพราะมันผ่ติดตามไปโบกสะบัดถึงที่บ้าน ถึงเตียงนอนโน้น (พูด
แล้วย่ำหาว่าจี๋โม้จี๋คุยเล่นนะครับก็ของมันเป็นจริงนี่นา)

ผลก็คือ กลับถึงบ้านยามอ่านหนังสือดึก ๆ ก็ให้นึกแวบถึง 'เธอ'
จนได้ เปิดหนังสือหน้าไหน ๆ ก็มีแต่ยอด 'หญัย' มาแย้มยิ้มพิมพ์ใจ
พา*ไอ้ปิง*เป็นปลื้มมมม...หลงเคลิ้มละเมอเพ้อบ้าอยู่แต่ผู้เดียว

กำลังเพ้อเพลิน ๆ ก็ดันฝ่ามีเสียงลำนำบทกลอนจากวิทยุข้างบ้าน
หวานแหว่แผ่ว ๆ มากล่อมสุดโรแมนติกอีกแ่นะ(รายการปาริชาติ)

เสียงหัวใจเรียกหา.....หาแต่เธอ

เสียงหัวใจพรา่เพื่อ.....ละเมอหา

เสียงหัวใจร่ำร้อง.....ทุกเวลา

เสียงหัวใจเต็นว่า.....ฉันรักเธอ

มีอยู่(อีก)วันหนึ่ง ปิงได้เดินทางไปถึงโรงเรียนที่กววิชาเร็วกว่า
ปกติสักหน่อย เพราะรถเมล์เผอิญเล่นฉิวปลิวลม ไม่ติดเลย ก็เลยต้อง

หามุมสงบ ๆ อ่าน(แต่ก็ยังพลุกพล่านอยู่ดี เพราะพื้นที่คับแคบ) ก็ก้มหน้า
ก้มตาทบทวนเนื้อหาไปตามเรื่อง

เพียงชั่วครู่ก็เห็นเธอเยื้องย่างอย่างงดงามเข้ามาในชุดสีส้มสดใส
สลัปลายขาวพราวเก๋สุดตา (ออกไ้ปึงจะระเบิดเอานะเคื้อ.....)

พอเธอเหลือบเห็นเราก็มียิ้มแย้มแจ่มใสเร่เข้ามาทักทายอย่างคน
คุ้นเคย และถือวิสาสะเข้ามานั่งร่วมโต๊ะ จากนั้นการสนทนาก็ดำเนิน
ไปอย่างสดชื่นมีชีวิตชีวา ไ้เราก็เพลิดเพลินปลื้มค้มดำไปกับความสวย
สดงดงามน่ารัก และบรรยากาศอ้อชาสัยไมตรีอันดีของเธอ

ไม่ใช่สวยอย่างเดียว บุคลิกทุกอย่างก็ดูดีด้วย
รอยยิ้ม-วาก็หวานฉลาดบาดจิต เสียงก็ไพเราะ
กังวานสดใส อ้ออ้อ **‘คนอะไร ช่างดูดีไปเสียทุก
อย่าง !’**

เขาก็เพริดเราก้เพลีนเจริญจิต
ทั้งน้ำมิตรน้ำใจ รินไหลหลั่ง
ตาต่อตามาประสบพบเส้นทาง
หวังก้าวอย่างร่วมกันวันต่อไป

รถไฟชนกัน

กำลังผลิตเพลินดีมีคำได้รสชาติ ระยะเวลาผ่านไป
นานเท่าไรก็ไม่รู้ มาสะดุ้งโหยง ! เอาอีตอนทีเพื่อนของ ‘ฟองฟ้า’ วึ่ง
พรวดพราดเข้ามาหน้าตาตื่น ๆ พร้อมก้มหน้าเข้าไปกระซิบ(ดัง ๆ)อย่าง
รีบเร่งว่า

“ฟ้า ๆ แน็ตมา !”

เท่านั้นแหละ ฟองฟ้าถึงกับสะดุ้งเฮือก หน้าตื่น ตาเบิกโพลง
กระเด็นลุกออกจากเก้าอี้พรวดพราด !

แต่ก็ช้าเกินไปเสียแล้ว เพราะ ‘หนุ่มแน็ต’ ได้มายืนอยู่ไม่ห่าง ทำ
สีหน้างุนงง สงกะสัยในอากัปกิริยาของเธอ และเมื่อมองมายังต้นทางที่
เธอเพิ่งลุกแยกจากมา ก็เจอปิงเข้าเต็มบ๊ีบ

ปิงเองก็ไม่รู้จะตีสีหน้าแบบไหนดี ไม่เคยคาดคิดเลยว่าจะต้องมา
เจอกับสถานการณ์เลวร้ายอย่างนี้ แทบอยากจะมุดดินหนี แม่งส์!

‘ก็แค่เริ่มๆ เท่านั้นเอง.....’

‘นักรักสมัครเล่น’ ก็เลยต้องจำใจก้มหน้าซ่อนอาการ ทำท่าอ่าน
หนังสือที่ค้างคาต่อ อายจนหน้าชา ร้อนผะผ่าวไปทั้งตัว

‘กูไม่น่าต้องมาช่วยอย่างนี้เลย.....’ เราคิดในใจ

‘ตั้งใจเลิกเรื่องผู้หญิงซักพักอยู่แล้ว คนรักเก่าเราก็ไม่ได้ติดต่อ
ขอให้ ‘สงครามชีวิต’ ปิดฉากให้สดสวยด้วยการเอนท์ให้ติด ค่อยไปคิด
สานต่อก่อนรักจาก ‘จงจิตย์’

จะอ่านหนังสือเรียนเพื่อเอ็นท์เข้ามหาลัย ถ้าอ่านหนังสือใจจะได้
เกรดเป็นน้ำตา ถูกพี่ชายถีบส่งกลับสี่ขรภูมิแน่ ๆ

แต่เปลอใจแว็บเดียว ได้เรื่องงงงงงง !’ ไอ้ฮีบอ้าย.....

‘ไก่อ่อนสอนชั้นที่มันคึกฮึกเหิมหนักก็มักจะเจอตอแบบนี้แหละ’
โบราณเขาจึงมักกล่าวเตือนสติไว้ว่า

“อยู่ใกล้คนสวยก็ต้องรวบปัญญา “ (มีโอกาสดูต้องรีบคว้า เดี่ยว หมา
ค.อ.ป. ค – เราเติม)

สักครู่ เพื่อนสนิทร่วมก๊วนของเราก็กรูเข้ามาทักถามถึงบรรยากาศ
แสดงว่าเหตุการณ์อัปยศเมื่อครู่ พวกมันคงรู้เห็นกัน
หมดแล้ว

“เฮ้ยไอ้ชิง เมื่อกี้เป็นไงมั่งวะ ?”

ไอ้ฉัตรซึ่งเป็นกองเชียร์สำคัญคอยช่วยเหลือ
อยากรู้ผล

“หน้าแตกนะสิ... ไอ้ห...”

เราแสวงหาคอบอย่างถึงขั้นไว้เชิง แต่สีหน้าแววตากงกกลบไม่สนิท

“เฮ้ย.....อย่าไปคิดอะไรมากไอ้ชิง” **ไอ้กรม**ให้กำลังใจ

“ทะเลจะสวยก็ต้องมีคลื่น ชีวิตจะสดชื่นก็ต้องมีอุปสรรค เรื่อง
อย่างนี้ใครดีใครได้โวย” มั่นว่าเข้านั่น ช่วยทำให้ปิง
รู้สึกดีขึ้นมาเป็นกองเลยล่ะ

“ขณะที่ได้มา พลาดท่าก็เสมอดัว ไม่มีอะไรจะ
สูญเสีย ไอ้ชิงสู้ต่อ ภูเขียรนะมึง” **ไอ้ชนินทร์**เสริมแรง
บวก **ไอ้เศรษฐ์**ก็พยักหน้าอือออเห็นด้วย

“อย่าเพิ่งยอมนะมึง ไอ้ชิง ตื้อ ๆ เข้าไว้ จะไปไหนเสีย เชื่อกูเหอะ”

ไอ้รุ่ง(บำรุง)แนะทางมวย

“เหมือนมึงกับน้องต้อยไข่มั้ยวะ **ไอ้รุ่ง**?”

ไอ้น้อยเพื่อนจำอากาศ(ชาวสะตอ)สังกัด
เดียวกันเบรคเข้าให้อย่างจัง เลยได้ฮากันตรึม !

“ไอ้เห้.....เดี่ยวกูเหยียบ”

เพราะถูกฉีกหน้ากลางวง มันจึงทำท่าจะลุกขึ้น
ไปอัดแล้วก็หัวเราะเหะ ๆ ตลกขำ ๆ ไปกับเขาด้วย
ไอ้เนี้ยมันคนอารมณ์ดี จีเล่น ไม่เป็นพิษเป็นภัยกับใคร
เป็นที่รักยิ่งของเพื่อนพ้องและ ‘น้องต้อย’

ไอรุ่ง(บำรุง)มันเป็นจำอาภาศมาดเข้ม ผิวคล้ำแบบคนใต้ อยู่ในชุด
เครื่องแบบแล้วเท่ระเบิด หน้าตาก็หล่อเหลาพอประมาณ ใจกล้า หน้า
ด้าน อันเป็นคุณสมบัติสำคัญของพวก ‘เจ้าชู้’

ลูก่อ-ลูกชน เชิงชั้นแพรวพราวฉกรรจ์นัก ปากหวาน
สนุกสนาน อารมณ์ดี มีอารมณ์ขันอีกต่างหาก อยู่ใกล้แล้วจะเพลिन
ไม่น่าเบื่อ แถมเป็นนักดนตรีระดับมืออาชีพเสียอีกด้วยนะ(ไปเล่นใน
ห้องอาหารกลางคืนหารำไพพิเศษเป็นรายได้เสริมนะ)

ด้วยความทะเยอทะยาน
รักความก้าวหน้า ก็พาพรรค
พวกจ๋ามากววิชาสี่ห้าคนเพื่อ
เอนท์ให้ติด จบปริญญาตรีแล้ว
จะได้เพิ่มวุฒิปรับตำแหน่งขึ้น
เป็นนายทหารชั้นสัญญาบัตรติด
ดาว.....เท่ระเบิด!

ไอรุ่งมันไปเจอน้องต้อยที่ตามแม่มาจ่ายตลาดที่ตลาดสดเมืองนนท์
ความขาวหมวยสวยปิ้งโดนใจ(คนดำอย่างมัน)เลยตามประกบ

ไอรุ่งมันไปยื่นจ้องหน้าทำตาหวานให้เขา และแอบสะกดรอยตาม
จนถึงบ้าน ตอนหลังเตี้ยแม่เขารู้เข้า ไม่พอใจอย่างแรงและกีดกัน
สารพัด แต่สุดท้ายก็เสร็จไอรุ่งจนได้ เชิงดี ใจกล้าซะอย่าง

“อย่าเหนียมอายหน้าบางนะมึง” พี่เลี้ยงแนะทางมวย มันคงดู
อาการปึงออก “**มัวแต่เก็ก ระวังจะอดก๊ิกนะโว้ย**” มันว่าเช่นนั้น

“คือจะอย่างจะไปไหนเสีย” มันบอกสูตร ‘**พิชิตนารี**’ อันเป็นสูตร
ลับเค็ดดวงของมัน

เพราะมันก็เพิ่งตะบันนี้ออกเอาที่มาสดๆ (ยังมันหยดตึงๆ อยู่เรยยย
.....อะฮ้า) จินบรรยายมากไปกว่านี้เดี่ยวจะเป็นหนังเอ็กซ์ซะ

นี่..วันนี้ก็ชวนน้องป้อมมา(โซว์ผลงาน)กวดวิชาด้วยกัน หลังจาก
นั้นก็พาไปกวด‘**อย่างอื่น**’ ต่อ เตี่ยแม่ระแคะระคายเสียที่ไหน

พวกไอ้จ๋า ๆ มันก็รู้ทะลุไส้ทะลุพุงกันหมดนั่นแหละ ก็มันเช่า
ห้องพักอยู่ติดกัน ถึงเวลา ‘**อยากมันส์**’ ก็บอกเพื่อน ๆ กันให้หลีกทางไป
แอบอยู่ข้างห้อง(ห้องเลิฟซีน)ก่อน มึงที กูที จึงมีแฟนกึ่งเมียไปแล้วเกือบ
ทุกคน

บางคนก็สับรางแทบไม่ทัน รถไฟจะชนกันวินาศสันตะโรไปอีก
ต่างหาก (เหมือนกับเราตอนนี้ละมั้ง.....อายแม่งส์)

ใครว่าทหารอากาศขาดรัก เราเป็นไม่เชื่อเด็ดขาด ถ้าจะขาดก็ขาด
“**รักแท้**” จากใจของพวกมันนั่นแหละมากฝ้า.....555.....

ธรรมชาติของดอกไม้ที่มีสีสดสวย กลิ่นแรงก็มีเพื่อเอาไว้ล่อแมลง
ฉันทไค คนสวยเก๋หล่อเหลาเขามักโชคดี เพราะจะมีพลังอำนาจพิเศษไว้

หลอกล่อเพศตรงข้ามฉันนั้น จึงมักมี ‘อันตราย’ ที่แอบเคลือบแฝงไว้
เสมอ ผู้อ่อนโลกทั้งหลายพึงมี ‘สติ’ ในการคบหา (ไว้บ้าง จะได้ไม่หลงไป
ทุ่มเทจนเกินไป เดี่ยวจะมีเหตุพิศวาสมาตกคาม...เอ๊ย..กรรมนะคะร้าย)
พูดถึงคนสวยแล้วเพลิด แต่ก็ขอวกเดินเข้าเรื่องต่อนะเคอะ.....

พอถึงคาบติว ฟังก์นั่งข้าง ๆ หนุ่มแน็ต(บาดเจ็บไฟฟ้้้้้้้้้้้้้
เราอะ) ติวไปด้วยกัน ต่อมาจึงรู้ว่า หนุ่มแน็ตนี่ นาน ๆ จะมาสักครั้ง
เพราะติดเรียนอยู่ที่รามฯ และกะติวเพื่อเอนท์ใหม่เหมือนกับพวกปิงด้วย
เช่นกัน

สัดส่วน สูงประมาณ 170 ซม. หนุ่มสมาร์ท(กว่าปิง) และ ก็สวม
แว่นตาทนาคอะ(กว่าปิง) นัยว่าถนัดArtistจิตรกรรมวาดภาพ อาจจะ
เข้าศิลปากร เคยเห็นเขานั่งสเกตภาพในเวลาว่าง ๆ อยู่บ้าง

ฐานะทางบ้านคาดว่าน่าจะใช้ได้ (ดูจากเครื่องแต่งกายนะ) นิสัย
สุภาพ เงียบขี้น คบรู้จักชอบพอกันมาก่อนแล้วละ โอ้เราก็เลยคล้าย
ดอกรั่มทางที่เธอเพิ่ญเพลอไพลแวะเวียนมาพบยามที่ห่างหนุ่มแน็ต
เสียมากกว่า

‘แต่ป่านนั้นก็เกือบจะเป็นเรื่องเข้าจันด้ายยยยย.....’

จากเหตุ ‘**รถไฟชนกัน**’ วันนั้นเป็นต้นมา คงทำให้นายแน็ตเริ่มขยับ
มาติวถี่ขึ้น จะเพราะ “ปิง” หรือเพราะจวนจะถึงการสอบเอนท์รอบ

ต่อไปก็ไม่ทราบได้ ส่งผลให้ปิงต้องแอบเก็บความแสงตาแสงใจไว้
 ลึก ๆ พยายามหักห้ามใจไม่อยากจะเกี่ยวข้องกับฟ้าอีก เพราะภาระ
 เรื่อง ‘เอนท์’ สำคัญกว่า

(คำพระที่ว่า **ที่ใดมีรัก ที่นั่นมีทุกข์** เพิ่งประจักษ์ครั้งนี้เอง)

‘เข็ดว่ะ บรรยาการรถไฟชนกัน เรามันเป็นรถไฟขบวนหลังต้อง
 ตั้งรับนี่ ไม่สนุกเลยจริงจริง พับผ่า.....’

แถมยังเลือกไม่รู้จักตัวเอง และไม่เจียมบอดีอีกตะหาก

‘ธุระอะไรก็จะไปเป็น ‘ของเหลือเพื่อเลือก’ หรือ ‘เศษเนื้อเหลือ
 เด่น’ ให้เขาเลือกวะ เสียศักดิ์ศรี น่าอายด้วย’

(จีเหร่แล้วยังเลือกเก็กอีกแน่นะ เก็กอย่างนี้ไม่มีทางได้กิ๊กอะ ขอ
 บอก ขอบอก เพราะมันผิดสูตรตำราหรรักของ ไอ้รุ่งมัน สมัยนั้นปิงก็
 ยังคิดไม่ทัน ถ้าคิดทันสงกะสัย จะตากหน้าไม่แห้ง สาว ๆ คงท้องโย้
 เสียใจไปหลายรายเร็ววาววาว.....555)

แต่ยามใดที่นายเนื้ตไม่มาฟ้าก็มักส่งสายตาความสนิทชิดใกล้มา
 ให้ปิงเหมือนเดิม เล่นเอาปิงเพลอเคลิ้มงงงุนหมุนตัวเป็นลูกข้าง

‘ยามห่างเธอเราก็พอมีสติคิดได้ แต่พอมีเธอเข้ามาใกล้ไอ้ชัยเป็น
 ‘วิน’ (งุนงงหลงทาง-ภาษาลาว) มีสภาพเหมือนเทียนไขเจอไฟจนทุกที
 มารดามันเอ๊ย.....’

“ไอ้ที่เคยได้คิดที่ตั้งใจไว้ลืมม๊อด ! แล้วแต่เธอจะลากจะจูงไป
ตามเคย”

เป็นเหมือนเพลงที่เขาร้องเปียบเลย ในท่อนที่ว่า.....

**โห้ใจเอ๋ยใจ ไม่อยู่กับเนื้อกับตัว เพียงเขายิ้มยั่ว ก็พลอตัว เกล็ด
ไปกับเขาแล้วซี.....**

อันที่จริงฟ้าก็ดูสวยน่ารักดี (ก็ยังงี้ทุกทีชีน่า...) เรียบร้อย สุภาพ
ไม่ร้อน ไม่กล้าผู้ชาย แต่งกายก็พอเหมาะพอดี ดูดี ไม่เวอร์ ดูแล้วไม่
ร้อน(ตา) เหมือนดอกไม้กลั่นแรงที่ปิงมักเห็นบ่อย เธอปล่อยผมสยาย
บ้าง รวบบ้าง ใบหน้าก่อนข้างธรรมชาติ(ไม่ปรุงแต่งมาก)

การที่เธอยังมาวิสาสะกับปิงบ่อย ๆ คงจะมีสาย(ของเขา)แอบไป
กระซิบนายเนื้ตบ้างดอก ทำให้ระยะหลัง ๆ ทุกครั้งที่เนื้ตมา ใบหน้า
เนื้ตมักเครียดคล้ำ ชาเขยกว่าเดิม เขาคงรู้อะไร ๆ ไปเยะจากสพาย
สายสืบว่า.....

“สาเหตุส่วนหนึ่งคงมาจากฟ้าเอง ผู้ชาย(คือปิง)คงไม่เท่าไรหรอก แล้ว
กองเชียร์ฝ่ายเนื้ตจะพอใจได้จะไค”

“บาปที่เธอพอใจก่อ ใครก็ช่วยไม่ได้”

จริงๆ แล้ว สถานการณ์ความสัมพันธ์ระหว่างสองเราคงจะไม่
เดินหน้าพัฒนาไปได้มากกว่านี้หรอก ด้วยเราก็มีข้อจำกัดบางประการ
ไว้แล้วคือ

1. เธอเหมือนมีใครอยู่ในใจหลายเปอร์เซ็นต์แล้ว
2. ‘เราก็แค่เนี่ยะ’ กระจ้อน ๆ กระจอก ๆ เซย ๆ ไม่เป็นที่น่าจูงตา

จูงใจแก่ใครเขานักหรอก

ไม่สูง ไม่เท ไม่หล่อ

แม่พ่อ ให้มา แค่นี้

แต่ก็ มุ่งมั่น ทำดี

จะได้เป็นเกียรติเป็นศรี ประโยชน์ทวี แก่ชาติและประเทศตนเทอญ

(แต่หัวใจเป็นสีชมพูแซ่ดเชียวนะ.....สิบอกให้)

3. ตั้งใจจะมุ่งมั่นอย่างเดียว ไม่อยากเกี่ยวข้องกับรัก เพราะ

ถ้า Ent พลาด ก็ End ลีกรับ ได้กลับบ้านเกิดแน่ ๆ

4. กลัวหน้าแตกหมอไม่รับเย็บ.....อายเค้า !

5. ดูๆ แล้วเธอแค่มี 'จิตใจ' กับเรา มากกว่าจะมี 'หัวใจ' กับเราอะ

➤ สรุป : 'แฮ่มีเล่นๆ พอสุนทรีย์ในอารมณ์ ก็ดีวะ

เธอเล่นมาเราก็เล่นไป ไม่เห็นจะเสียหายตรงไหนนี่นา เหยาะพงซุรต
ให้กับชีวิตชะมั่ง มันจะได้ชุ่มช่ำ มีชีวิตชีวา ก็น่าจะดีนะ (โรคความดัน
ทุรังกำเริบ) เหมือนบทกลอนที่เราแต่งไว้สมัยอยู่ ม.ศ. 4 ในชั่วโมงการ
ประพันธ์เปียบเรยที่ว่า.....'

รักวัยเรียน เรียนรัก จักออกรส

เอาแต่เรียน เสียหมด รสชีพร่อย

เอาแต่รัก เสียสิ้น โศกรินย่อย

เรียนไม่ถอย รักไม่ขาด...ปราศทุกข์ภัย (ว่าไปโน่น)

และยังแถมท้ายด้วยกาพย์ยานี ๑๑ ห่อกลอน(ผมคิดเอาเอง
เคื่อ)ว่า.....

คิดจะรักในวัยเรียน เหมือนจุดเทียนกลางสายฝน

แต่เราก็ไม่สน จะกางร่มก่อนจุดเทียน

(และเรื่องการเรียนก็จะหมั่นเพียรไปพร้อมกันจะไม่ทอดทิ้งอะไร)

ทำให้อาจารย์**สุคนธ์ สวงนพันธ์** ท่านถึงกับต่อว่าต่อขานวิจารณ์
ตำหนิเสียระเบิดเถิดเทิง ในห้องเรียนหาว่าเราคือรุ่นคันทูรัง เพราะท่าน
สั่งให้แต่งในหัวข้อ ‘พิษภัยของความรักในวัยเรียน’ เรากลับดันผ่าแต่ง
สวนกลับไปอีกแบบ และท่านยังได้กรุณาชี้เตือนเราด้วยความหวังดี
แบบประชิดส่งท้ายไว้ว่า

“บาปที่เธอพอใจก่อ ใครก็ช่วยไม่ได้”

เราถึงซะอีก! และซาบซึ่งตรึงใจในภายหลัง หาก
เชื่อฟังท่านตั้งแต่แรก อะไร ๆ ก็คงไม่เลวร้ายอย่างที่เรา
เป็นอยู่ **ศิษย์ไม่เชื่อฟังครูมักได้รับผลร้ายเมื่อภายหลัง**
เสมอ.....

‘อาจารย์ชิง’ จึงไม่อยากให้ความผิดพลาดเป็นประวัติศาสตร์ซ้ำรอย
ให้กับลูกศิษย์อีก จึงได้เขียนคติพจน์นี้สอนศิษย์ติดเสาคู่ผนังอาคาร
โรงเรียนไว้ว่า

ไม่เชื่อฟังพ่อแม่แม่แน่ครับ

ไม่เชื่อฟังครูอดสูอาภัพ

ไม่เชื่อฟังพระญาติผู้ใหญ่...จัญไรจนับ (จนับ = มาก – ภ.เชมร)

ต่อมาอีกไม่กี่วัน (30 ส.ค.2514) สถานการณ์ระหว่างเรากับสาวฟ้า เริ่มเพิ่มการพันเกลียวมากขึ้น พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร(นายกฯ) ท่านเคย ได้ชี้แนะไว้ว่า

“การขันนอตต้องขันทีละเกลียว ถ้าขันรวดเดียวเกลียวจะขาด” ยังงี้ ก็เข้าทางเรานะซี

ระหว่างช่วงพักเบรกสับนาที่ตอนบ่าย ฟ้าก็เอาทอฟฟี่ชิ้นมาอมในห้องเรียน และได้ซุบซิบฝากเพื่อนเธอ(อู๋)ให้ส่งต่อมายังเรา เราแอบมองอยู่ก่อนแล้ว จึงพอจะรู้อะไรล่วงหน้า

“ชิงชัยคะ” อู๋กำทอฟฟี่ยื่นส่งมา “ฟ้าฝากมาค่ะ”

เธอพูดยิ้ม ๆ เพราะเป็นกองเชียร์ฝ่ายเรา และนั่งอยู่แถวหน้าใกล้กัน เราก็ ‘แสร้ง’ เงยหน้าจากตำรา และยื่นมือไปรับอย่างงง ๆ

“ขอบคุณครับ” ปากพูดหา แต่ตามองฟ้า ก็เห็นเธอมองยิ้ม ๆ มาด้วย ไม่ตรืออยู่ก่อนแล้ว เราก็เลยขมุกขมิบปากพยักหน้า ‘ขอบคุณ’ เธอไปด้วย อาการ(แสร้ง)สงบเสงี่ยมเจียมตัว (Acting บทนี้เพอร์เฟคมากส์ ขอบอกๆ)

ก็แปลกใจอยู่มากที่นายเน็คก็นั่งอยู่ข้าง ๆ เธอนั่นเอง ไม่รู้เธอนึกสนุกอะไรอยู่ในใจ(หรือเป็นการบริหารเสน่ห์เพื่อประชดนายเน็คมั้ง-แต่ตอนนั้นเรายังไร้เดียงสา) เพื่อน ๆ ต่างอิจฉาเราจนน้ำลายแทบหก (อันนี้ ครุซิงไม่ได้โหม้นะครับ) เริ่มพูดคุยหนุนเราเป็นการใหญ่

เหมือนมวยที่อัดคู่ต่อสู้จนทรุด กองเชียร์ได้เฮ เรตติ้งพุ่งกระฉูดทันที

“เฮ้ยไอ้ชิง นายกินขาดแน่ ๆ ไอ้แวนนั้นไม่มีอะไรหรอก ม.ศ.ห้าก็ยังสอบไม่ได้เลย ยังเลือกเพยอตัวมาจีบเขา นายชนะร้อยเปอร์เซ็นต์เลยวะ” ไอ้กรมดันหลังให้สู้

ไอ้ฉัตรก็หุนหันต่อ

“จริง ๆ ไอ้นั้นมันจะมีอะไรว่า นายมีภาษีกว่าเยอะแยะ”

เล่นเอาเรากระปรีกระเปร่ากำลังใจมาเป็นกอง มองเห็นชัยชนะอยู่รำไร แต่ก็ยังสงสัยตึงตึง ๆ เกี่ยวกับเรื่องนายเนื้ต จึงถามเพื่อนๆ ว่า

“ก็ไหนใครว่านายเนื้ตมันเรียนอยู่รามฯ หา?”

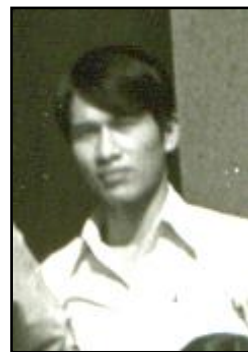
“รามฯจี้หมาอะไร” ไอ้กรมโพล่งออกมา “มันไปเตะจู้ยแเอ้คทำไปงั้น ๆ เอง”

“เออจริง” ไอ้ชนินทร์เสริม (ไอ้นี้มีแฟนเรียน วค. สวนสุพรรณฯ สวยเรียบ ๆ น่ารัก)

“แต่มันมีหนังสือตำรารามฯ จริง ๆ นะ” ไอ้เศรษฐ์แย้งเพราะมันได้เห็นกับตานี้

สรุปแล้วก็เลยยังไม่รู้ว่าความจริงมันคืออะไรกันแน่

ก่อนหน้านี้เราได้เคยเปรยกับฟ้าไว้ว่า

“เทอมหน้าผมอาจจะย้ายไปกววิชาที่เตรียมอุดม”

ก็หวังจะลองหยั่งใจเธอดูมากกว่า และเธอก็ได้พูดกับเราไปใน
ทำนองว่า

“แหม...อยู่ที่นี้จนคุ้นสนิทกันดีแล้ว ไม่น่าจะไปเรียนที่อื่นเลย นะ
นะ.....” เธอก็ออกอาการอ่อน ๆ

“ไม่อยากให้ไปเรียนที่อื่นเลย.....” เธอแว่วอนด้วยสายตาเปี่ยม
ไมตรี

“เรียนอยู่ที่นี้ดีกว่า เชื้อฟ้าเถอะ ที่เตรียมอุดมสอนไม่ดีหรอก ฟ้า
เคยไปเรียนมาแล้ว”

สายตาเหมือนคาดคั้น บอกเจตนา คำพูดคำจา หน้าตาสวยใส ทำ
ให้เราเลยคล้ายจี้ผิ๊งถูกไฟลนไปอีกจนด้าย.....

นี่แหละคือตัวตนจริง ๆ ของนาย ‘ชิง’ เขาละ

“ครับ ๆ จะขอคิดดูอีกที”

ก็ทำเป็นแอ๊คท่า ลีลา แบ่งรับแบ่งสู้ไปอย่างนั้นเอง ทั้งที่ความจริง
สำหรับฟ้า เราก็คงเหมือน ‘ควายติดหลัก’ ดิ้นไม่หลุดอยู่เร่วววว

ก่อนจะกลับบ้านในเย็นวันต่อมา ก็เผอิญเดินมาพบฟ้าเข้าที่หน้า
ประตูโรงเรียน เธอส่งยิ้มอันหวานนำมาแต่ไกลให้เหมือนเคย

“อ้าว...ยังไม่กลับบ้านอีกหรือครับ ?”

“ค่ะ ชิงชัยจะกลับเลยหรือคะ ?”

คุยกันไปได้สักครู่ เธอนึกขึ้นได้ก็หยิบยกเอาปัญหาค้างเก่ามาว่า
กันต่อ

“เรื่องย้ายที่เรียน ว่าไงคะ ?” เธอจ้องหน้าเป้ง

“ก็ยังคงคิด ๆ อยู่ครับ” เราทำทีว่าออกอาการลังเลเอนเอียงมาทางฟ้า
มากแล้ว

“อยู่ที่นี่ก็ดีแล้ว ได้พบปะพูดคุยกันทุกวันจะหนีจากกันไปทำไม
ไม่อยากให้ไปเลย เพื่อนๆ ที่นี่ทุกคนก็คงคิดถึง อยู่ต่อเถอะ.....”

เธอก็พยายามออกอ่อนนุชใจ

“เปิดเทอมมา ถ้าเห็นหน้าก็แปลว่าอยู่ต่อครับ” เราก็เล่นเชิงไปย้ง
งั้น ๆ เอง

“แล้วผมจะลองตัดสินใจใหม่ดูอีกทีครับ”

จากกันเย็นวันนั้น หลังจากที่เรารับผิดชอบมาได้เพียงไม่กี่ก้าว ก็
เจอเข้ากับนายเนตจิงเบอร์ คงมาขึ้นและเห็นเหตุการณ์นานแล้ว

‘ขออภัย ไม่ได้มีเจตนาจิบไซ้เลยจริงๆ ‘

ปิดเทอม

*ไอ้ห่าเอ๊ย.....หาอนาคตยังไม่เจอ
ยังจะเสื่อกมาเพื่อหารักอีก.....ไอ้ควาย !*

สิบวันในระยะปิดเทอมของการ
กวดวิชา (1-10 กันยายน 2514) เรา
ต้องมานั่งตั้งสติคิดทบทวน “เรื่องฟ้า”
ว่าจะสานต่อหรือจะขออวสาน
โดย ‘เหตุผล’ ก็ควรต้องยุติ เพราะ
เป็นอุปสรรคขวากหนามของการเอนท์
โดยตรง พี่ ๆ (ที่อาสาส่งเรียน) รู้เข้าก็คง
ต้องตำหนิเอาแน่ ๆ ทำนอง

*ไอ้ห่าเอ๊ย.....หาอนาคตยังไม่เจอ ยังจะเสื่อกมาเพื่อหารักอีก.....
ไอ้ควาย !*

แต่โดย ‘อารมณ์กิเลส’ ก็ยังติดอกติดใจ อยากจะเพริดเตลิดต่อ ทั้ง ๆ
ที่ธรรมะก็บอกไว้ว่า

กระจกเงาที่เราส่องมองเป็นนิมิต
 คอยเพ่งพิศดวงหน้าอย่าให้หมอง
 แต่ ‘ดวงใจ’ มีค่ากว่าเป็นทอง
 ไม่ควรส่องกระจกบ้างหรืออย่างไร
 ธรรมนั้นหรือคือกระจกส่องจิต
 ให้เห็นผิดเห็นชอบตอบสงสัย
 ทำถูกต้องคลองธรรมนำถูกใจ
 ทำผิดไว้แก้ไขชอบระบอบธรรม

ปัญหาสำคัญก็คือ ธรรมะคือความถูกต้อง แต่....มันไม่ ‘ถูกใจ’ นะ
 ซิ มนุษย์ทั่วไปจึงมักยอมปล่อยตัวปล่อยใจให้ล่องลอยไปตามกระแส
 อำนาจแห่งกิเลส

กิเลสที่มักเป็นต้นเหตุแห่งทุกข์และความวิบัติของมวลมนุษย์
 สรุปแล้ว ‘ดีชั่วจะรู้หมด แต่อดใจไม่ไหว’ โว้ย.....

หยุดเรียน(ปิดเทอมกวดวิชา)สิบวันจึงนานเหมือนสิบศตวรรษ หัว
 ออกหัวใจมีอาการกำเริบหนักเหมือนจะระเบิด ยังไม่ได้เห็นหน้า ก็กลับ
 ยังคิดถึงเขา จินตนาการเพื่อฝันไปสารพัด อยากรู้จังเลยว่า

‘ฟ้าจะคิดถึงเราเหมือนอย่างที่เราคิดถึงเขาไหมหนอ.....’

11 กันยายน 2514 เปิดเทอม(รร.กวดวิชา)

พอไปถึงโรงเรียนก็พานพบเธอเข้าพอดิบพอดิที่หน้าโรงเรียน
เราต่างพร้อมใจส่งยิ้มให้กันอย่างสดชื่น

ใจจริงอยากจะโผเข้าไปกอดรัด หอมแก้มฟ้าสักสองฟอดให้สาแก่
ใจที่ได้ทรมานเพราะความคิดถึง แต่.....ก็แค่คิดถึง

“คิดว่าจะไม่มาเสียอีก” เธอเริ่มลำนนำ

“ไม่มาได้ไง มีฟ้าอยู่ทั้งคนนี้น้า”

เราพูดเล่น ๆ แต่เป็นจริงที่สุด ทำเอาสาวฟ้าถึงค้อนขยับ บิดแขน
เรามับ และยิ้มจินจนาหน้าแดง อยากจะถามเธอเหลือเกินว่า

“สิบวันที่ผ่านมาฟ้าคิดถึงผมเหมือนอย่างที่ผมคิดถึงฟ้าหรือเปล่า ?”

อยากหอมสักฟอด

อยากกอดสักที

อยากบอกคนดี

ว่า.....คิดถึงจัง

แต่ก็ไม่กล้า เกรงว่าจะอ้อฟไชด์เกินไป เดี่ยวหน้าแตกหมอไม่รับ
เย็บแล้วจะยุ่ง โลกแห่งความฝันกับโลกแห่งความจริงมันเหมือนกันชะ
ที่ไหนล่ะ(อยากอย่างไม่มีหุรุค เดี่ยวก็ตูดฉีกอะดิ)

ก่อนจะถึงชั่วโมงเรียนวิชาแรกในวันนั้น เราได้ชวนเธอไปกินของหวานเพื่อฉลองที่ได้พบกันวันเปิดเทอม เป็นร้านห้องแถวธรรมดาธรรมดา ซึ่งก็อยู่ฝั่งตรงข้ามของถนนใกล้ ๆ กับที่เรียนกวศวิชาเสริมศึกษานั้นเอง

จบภาค 1

หากสนใจจะติดตามผลงานเรื่องอื่น ๆ
โปรดคลิกไปที่ www.sura.ac.th นะครับ
แล้วไปคลิกที่ -> นวนิยาย

